

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Stalna služba u Ivancu
Ivanec, Ul. Ak. Mirka Maleza 3

Poslovni broj: P-521/2019-31

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Varaždinu, Stalna služba u Ivancu, po sutkinji Nataši Sever, kao sucu pojedincu, na prijedlog više sudske savjetnice Valentine Kovačić, u pravnoj stvari tužiteljice Branke Habjanič, Varaždin, Frana Supila 48, OIB: 01450827658, kojeg zastupa punomoćnik Boris Ravić, odvjetnik iz Novog Marofa protiv tuženika Zagrebačka banka d.d, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 kojeg zastupa punomoćnica Sanja Porobija, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Porobija&Porobija j.t.d. iz Zagreba, radi isplate, nakon zaključene glavne rasprave 24. lipnja 2026., održane u nazočnosti tužiteljice osobno i punomoćnika tužiteljice i punomoćnik tuženika, na ročištu za objavu i uručenje presude 24. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, isplatiti tužiteljici Branki Habjanič, Varaždin, Frana Supila 48, OIB: 01450827658 zakonske zatezne kamate:

od dana 16. ožujka 2009. do 30. rujna 2015. na iznos od 19,65 EUR

od dana 16. travnja 2009. do 30. rujna 2015. na iznos od 35,52 EUR

od dana 16. svibnja 2009. do 30. rujna 2015. na iznos od 35,88 EUR

od dana 16. veljače 2010. do 30. rujna 2015. na iznos od 24,56 EUR

od dana 16. ožujka 2010. do 30. rujna 2015. na iznos od 51,62 EUR

od dana 16. travnja 2010. do 30. rujna 2015. na iznos od 55,75 EUR

od dana 16. svibnja 2010. do 30. rujna 2015. na iznos od 63,32 EUR

od dana 16. lipnja 2010. do 30. rujna 2015. na iznos od 60,02 EUR

od dana 16. srpnja 2010. do 30. rujna 2015. na iznos od 68,77 EUR

od dana 16. kolovoza 2010. do 30. rujna 2015. na iznos od 68,48 EUR

od dana 16. rujna 2010. do 30. rujna 2015. na iznos od 86,63 EUR

od dana 16. listopada 2010. do 30. rujna 2015. na iznos od 76,06 EUR

od dana 16. studenog 2010. do 30. rujna 2015. na iznos od 78,50 EUR

od dana 16. prosinca 2010. do 30. rujna 2015. na iznos od 78,55 EUR

od dana 16. siječnja 2011. do 30. rujna 2015. na iznos od 79,54 EUR
od dana 16. veljače 2011. do 30. rujna 2015. na iznos od 75,59 EUR
od dana 16. ožujka 2011. do 30. rujna 2015. na iznos od 77,98 EUR
od dana 16. travnja 2011. do 30. rujna 2015. na iznos od 78,11 EUR
od dana 16. svibnja 2011. do 30. rujna 2015. na iznos od 85,40 EUR
od dana 16. lipnja 2011. do 30. rujna 2015. na iznos od 100,89 EUR
od dana 16. srpnja 2011. do 30. rujna 2015. na iznos od 118,52 EUR
od dana 16. kolovoza 2011. do 30. rujna 2015. na iznos od 131,93 EUR
od dana 16. rujna 2011. do 30. rujna 2015. na iznos od 102,00 EUR
od dana 16. listopada 2011. do 30. rujna 2015. na iznos od 91,94 EUR
od dana 16. studeni 2011. do 30. rujna 2015. na iznos od 92,61 EUR
od dana 16. prosinac 2011. do 30. rujna 2015. na iznos od 94,00 EUR
od dana 16. siječnja 2012. do 30. rujna 2015. na iznos od 102,68 EUR
od dana 16. veljače 2012. do 30. rujna 2015. na iznos od 105,30 EUR
od dana 16. ožujka 2012. do 30. rujna 2015. na iznos od 102,45 EUR
od dana 16. travnja 2012. do 30. rujna 2015. na iznos od 102,02 EUR
od dana 16. svibnja 2012. do 30. rujna 2015. na iznos od 103,47 EUR
od dana 16. lipnja 2012. do 30. rujna 2015. na iznos od 105,97 EUR
od dana 16. srpnja 2012. do 30. rujna 2015. na iznos od 102,84 EUR
od dana 16. kolovoza 2012. do 30. rujna 2015. na iznos od 101,98 EUR
od dana 16. rujna 2012. do 30. rujna 2015. na iznos od 94,31 EUR
od dana 16. listopada 2012. do 30. rujna 2015. na iznos od 100,92 EUR
od dana 16. studeni 2012. do 30. rujna 2015. na iznos od 104,00 EUR
od dana 16. prosinca 2012. do 30. rujna 2015. na iznos od 101,96 EUR
od dana 16. siječnja 2013. do 30. rujna 2015. na iznos od 99,50 EUR
od dana 16. veljače 2013. do 30. rujna 2015. na iznos od 98,66 EUR
od dana 16. ožujka 2013. do 30. rujna 2015. na iznos od 97,78 EUR
od dana 16. travnja 2013. do 30. rujna 2015. na iznos od 103,89 EUR
od dana 16. svibnja 2013. do 30. rujna 2015. na iznos od 94,91 EUR
od dana 16. lipnja 2013. do 30. rujna 2015. na iznos od 93,44 EUR
od dana 16. srpnja 2013. do 30. rujna 2015. na iznos od 94,32 EUR
od dana 16. kolovoza 2013. do 30. rujna 2015. na iznos od 93,39 EUR
od dana 16. rujna 2013. do 30. rujna 2015. na iznos od 96,68 EUR
od dana 16. listopada 2013. do 30. rujna 2015. na iznos od 98,81 EUR
od dana 16. studeni 2013. do 30. rujna 2015. na iznos od 99,85 EUR
od dana 16. prosinac 2013. do 30. rujna 2015. na iznos od 103,55 EUR
od dana 23. siječanj 2014. do 30. rujna 2015. na iznos od 104,70 EUR
od dana 16. veljača 2014. do 30. rujna 2015. na iznos od 53,44 EUR
od dana 16. ožujak 2014. do 30. rujna 2015. na iznos od 62,23 EUR
od dana 17. travanj 2014. do 30. rujna 2015. na iznos od 60,28 EUR
od dana 16. svibanj 2014. do 30. rujna 2015. na iznos od 57,95 EUR
od dana 16. lipanj 2014. do 30. rujna 2015. na iznos od 58,50 EUR
od dana 18. srpanj 2014. do 30. rujna 2015. na iznos od 60,02 EUR
od dana 16. kolovoza 2014. do 30. rujna 2015. na iznos od 61,73 EUR
od dana 16. rujna 2014. do 30. rujna 2015. na iznos od 62,09 EUR
od dana 16. listopada 2014. do 30. rujna 2015. na iznos od 63,63 EUR
od dana 16. studeni 2014. do 30. rujna 2015. na iznos od 65,84 EUR

od dana 16. prosinac 2014. do 30. rujna 2015. na iznos od 66,27 EUR
od dana 16. siječnja 2015. do 30. rujna 2015. na iznos od 66,59 EUR
od dana 16. veljača 2015. do 30. rujna 2015. na iznos od 66,43 EUR
od dana 16. ožujak 2015. do 30. rujna 2015. na iznos od 66,43 EUR
od dana 16. travanj 2015. do 30. rujna 2015. na iznos od 66,43 EUR
od dana 16. svibanj 2015. do 30. rujna 2015. na iznos od 66,43 EUR
od dana 16. lipanj 2015. do 30. rujna 2015. na iznos od 66,43 EUR
od dana 16. srpanj 2015. do 30. rujna 2015. na iznos od 66,43 EUR
od dana 16. kolovoz 2015. do 30. rujna 2015. na iznos od 66,43 EUR
od dana 16. rujna 2015. do 30. rujna 2015. na iznos od 66,43 EUR

po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećana za pet postotnih poena, u kunsnoj protuvrijednosti CHF do 31. srpnja 2015., od 01. kolovoza 2015. godine do 30. rujna 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, u roku od 15 dana.

II. Odbija se, kao neosnovan, tužbeni zahtjev tužiteljice Branke Habjanič, Varaždin, Frana Supila 48, OIB: 01450827658 za isplatu glavnice u iznosu od 5.709,21 eura kao i zahtjev za isplatu zakonskih zateznih kamata na pojedinačne mjesečne iznose:

- od 19,65 eura u razdoblju za 15. ožujak 2009. i od 1. listopada 2015. do plaćanja,
- od 35,52 eura u razdoblju za 15. travanj 2009. i od 1. listopada 2015. do plaćanja,
- od 35,88 eura u razdoblju za 15. svibnja 2009. i od 1. listopada 2015. do plaćanja,
- od 24,56 eura u razdoblju za 15. veljaču 2010. i od 1. listopada 2015. do plaćanja,
- od 51,62 eura u razdoblju za 15. ožujak 2010. i od 1. listopada 2015. do plaćanja,
- od 55,75 eura u razdoblju za 15. travanj 2010. i od 1. listopada 2015. do plaćanja,
- od 63,32 eura u razdoblju za 15. svibanj 2010. i od 1. listopada 2015. do plaćanja,
- od 60,02 eura u razdoblju za 15. lipanj 2010. i od 1. listopada 2015. do plaćanja,
- od 68,77 eura u razdoblju od 15. srpanj 2010. i od 1. listopada 2015. do plaćanja,
- od 68,48 eura u razdoblju za 15. kolovoz 2010. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 86,63 eura u razdoblju za 15. rujan 2010. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 76,06 eura u razdoblju za 15. listopad 2010. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 78,50 eura u razdoblju za 15. studeni 2010. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 78,55 eura u razdoblju za 15. prosinac 2010. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 79,54 eura u razdoblju za 15. siječanj 2011. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 75,59 eura u razdoblju za 15. veljača 2011. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 77,98 eura u razdoblju za 15. ožujak 2011. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 78,11 eura u razdoblju za 15. travanj 2011. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 85,40 eura u razdoblju za 15. svibanj 2011. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 100,89 eura u razdoblju za 15. lipanj 2011. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 118,52 eura u razdoblju za 15. srpanj 2011. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 131,93 eura u razdoblju za 15. kolovoz 2011. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 102,00 eura u razdoblju za 15. rujan 2011. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 91,94 eura u razdoblju za 15. listopad 2011. i od 1. listopada 2015. do plaćanja

- od 92,61 eura za 15. studeni 2011. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 94,00 eura u razdoblju za 15. prosinac 2011. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 102,68 eura u razdoblju za 15. siječnja 2012. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 105,30 eura u razdoblju za 15. veljaču 2012. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 102,45 eura u razdoblju za 15. ožujak 2012. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 102,02 eura u razdoblju za 15. travanj 2012. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 103,47 eura u razdoblju za 15. svibanj 2012. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 105,97 eura u razdoblju za 15. lipanj 2012. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 102,84 eura u razdoblju za 15. srpanj 2012. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 101,98 eura u razdoblju za 15. kolovoz 2012. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 94,31 eura u razdoblju za 15. rujan 2012. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 100,92 eura u razdoblju za 15. listopada 2012. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 104,00 eura u razdoblju za 15. studeni 2012. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 101,96 eura u razdoblju za 15. prosinca 2012. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 99,50 eura u razdoblju za 15. siječanj 2013. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 98,66 eura u razdoblju za 15. veljača 2013. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 97,78 eura u razdoblju za 15. ožujak 2013. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 103,89 eura u razdoblju za 15. travanj 2013. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 94,91 eura u razdoblju za 15. svibanj 2013. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 93,44 eura u razdoblju za 15. lipanj 2013. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 94,32 eura u razdoblju za 15. srpnja 2013. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 93,39 eura u razdoblju za 15. kolovoz 2013. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 96,68 eura u razdoblju za 15. rujan 2013. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 98,81 eura u razdoblju za 15. listopad 2013. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 99,85 eura u razdoblju za 15. studeni 2013. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 103,55 eura u razdoblju za 15. prosinac 2013. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 104,70 eura u razdoblju od 15. siječanj 2014. do 22. siječnja 2014. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 53,44 eura u razdoblju za 15. veljače 2014. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 62,23 eura u razdoblju za 15. ožujak 2014. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 60,28 eura u razdoblju od 15. travanj 2014. do 16. travnja 2014. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 57,95 eura u razdoblju za 15. svibanj 2014. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 58,50 eura u razdoblju za 15. lipanj 2014. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 60,02 eura u razdoblju od 15. srpnja 2014. do 17. srpnja 2014. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 61,73 eura u razdoblju za 15. kolovoza 2014. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 62,09 eura u razdoblju za 15. rujan 2014. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 63,63 eura u razdoblju za 15. listopad 2014. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 65,84 eura u razdoblju za 15. studeni 2014. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 66,27 eura u razdoblju za 15. prosinac 2014. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 66,59 eura u razdoblju za 15. siječanj 2015. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 66,43 eura u razdoblju za 15. veljača 2015. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 66,43 eura u razdoblju za 15. ožujak 2015. do 13. ožujak 2015. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 66,43 eura u razdoblju za 15. travanj 2015. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 66,43 eura u razdoblju za 15. svibanj 2015. i od 1. listopada 2015. do plaćanja

- od 66,43 eura u razdoblju za 15. lipanj 2015. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 66,43 eura u razdoblju za 15. srpanj 2015. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 66,43 eura u razdoblju za 15. kolovoz 2015. i od 1. listopada 2015. do plaćanja
- od 66,43 eura u razdoblju za 15. rujan 2015. od 1. listopada 2015. do plaćanja.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 naknaditi tužiteljici Branke Habjanič, Varaždin, Frana Supila 48, OIB: 01450827658 trošak parničnog postupka u iznosu od 1.416,53 eura, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se, kao neosnovan, zahtjev tužiteljice Branke Habjanič, Varaždin, Frana Supila 48, OIB: 01450827658 za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 300,00 eura.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe iz podneska od 1. travnja 2026.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 3. lipnja 2019. protiv tuženika podnijela tužbu pred ovim sudu i to radi isplate iznosa od 5.687,03 eura / 42.848,96 kuna sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od dospijeća do isplate.

2. Tužiteljica u tužbi navodi da je 27. srpnja 2005. sa tuženikom sklopila Ugovor o namjenskom kreditu broj 3205198742 temeljem kojeg je tuženik isplatio tužiteljici iznos od 60.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, istim ugovorom ugovorena je promjenjiva kamatna stopa putem tuženikove odluke o kamatnim stopama, a u trenutku sklapanja ugovora ista je iznosila 4,9% godišnje. Tijekom trajanja kredita kamatna stopa je u više navrata mijenjana i to na štetu tužiteljice. Uz to što se mijenjala kamatna stopa mijenjao se i tečaj švicarskog franka prema hrvatskoj kuni.

2.1. Stranke su 15. veljače 2016. sklopile Ugovor kojim je konvertiran kredit iz valute švicarskog franka u euro pri čemu je obveza tužiteljice po predmetnom ugovoru smanjena za 5.676,28 kuna međutim kako je ništetna ugovorena valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa time joj nije vraćen kroz konverziju puni iznos pretplate do tadašnjih uplata koji prema izračunu konverzije iznosi 48.525,24 kune. S obzirom da je tužiteljici priznata pretplata od 5.676,28 kuna to je još ostalo za isplatiti tužiteljici iznos od 42.848,96 kuna zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od svakog dana pojedinog iznosa pretplate pa do tuženikovog povrata slijedom čega taj iznos tužiteljica potražuje u ovoj tužbi.

2.2. Tužiteljica se u tužbi poziva na presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. i PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2868/2018. S obzirom na pravna utvrđenja iz navedenih presuda tužiteljica smatra da joj je tuženik ima vratiti sve što je primio na temelju ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli i kamatnoj stopi temeljem odredbi članka 1111., 1115., 1046. Zakona o obveznim odnosima. Uz to

tužiteljica se poziva na članak 502.c Zakona o parničnom postupku i na odredbu članka 138.a Zakona o zaštiti potrošača.

2.3. Tužiteljica je kao potrošač u dobroj vjeri stupila u kreditni odnos s tuženikom radi rješavanja stambenog pitanja, ponuđen joj je kredit s valutnom klauzulom u švicarskom franku pri čemu joj nisu predočene moguće štetne posljedice takvog ugovora niti s njim povezani iznosi. Nadalje, tuženica o valutnoj klauzuli i promjenjivosti kamatne stope nije mogla pregovarati, a tuženik je koristio vlastiti obrazac koji je bio identičan u brojnim drugim kreditnim predmetima.

3. U odgovoru na tužbu (list 36-51 spisa) tuženik je u cijelosti osporio tužbu i tužbeni zahtjev kao i osnovu i tijek zateznih kamata.

3.1. Tuženik ističe prigovor zastare, smatra da se spor vodi oko pravnog pitanja, a ne činjeničnog. Tužiteljica je sukladno svojoj slobodnoj volji zatražila konverziju i shodno tome sklopila Dodatak ugovoru o kreditu pa su na taj način stranke razriješile svoje pravne odnose i retroaktivno. Ugovori o konverziji imaju pravne učinke i valjani su sukladno odluci Vrhovnog suda poslovni broj Gos-1/2019-36 od 4. ožujka 2020.

3.2. Sve tužiteljeve uplate uvrštene su u izračun konverzije i pritom su iskorištene za namirenje duga po kreditu sa valutnom klauzulom u eurima, a pretplata je iskorištena za namirenje budućih anuiteta ili isplaćena korisniku kredita ovisno koji je slučaj bio primjenjiv. Stoga tužbeni zahtjev valja u cijelosti odbiti kao neosnovan.

4. Tijekom postupka sud je pročitao dokumentaciju u spisu i to Dodatak ugovoru o kreditu od 15. veljače 2016. (list 5-11, 58-63 spisa), izračun konverzije na dan 30. rujna 2015. (list 12-14 spisa), otplatni plan (list 15-21 spisa), ugovor o namjenskom kreditu između parničnih stranaka broj 3205198742 od 27. srpnja 2005. (list 22-28 spisa), izvještaj KPMG Croatia d.o.o. za reviziju o provedenoj konverziji (list 54-56 spisa), dopis tuženika upućen tužiteljici od 12. studenog 2015. (list 57 spisa), informativni sažetak izračuna konverzije (list 64-66 spisa), izračun pretplate od strane Centra poslovnih analiza d.o.o. (list 124-136 spisa). Uz navedeno sud je u svrhu dokazivanja saslušao tužiteljicu (list 250-251 spisa) te je proveo dokaz financijskim vještačenjem nakon čega je vještakinja Danijela Podbojec dostavila sudu nalaz i mišljenje (list 185-226 spisa). Drugih dokaznih prijedloga nije bilo.

5. Predmet spora je zahtjev za povratom iznosa plaćenih na temelju ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i jednostranoj izmjeni redovne kamate u iznosu od 5.687,03 eura / 42.848,96 kune sa zakonskim zateznim kamatama od plaćanja mjesečnih rata tuženiku do isplate. U odnosu na taj Ugovor o namjenskom kreditu stranke su 15. veljače 2016. zaključile Dodatak ugovoru o kreditu kojim su konvertirali kredit broj 3205198742 u kredit sa valutnom klauzulom u eurima i sa kamatnom stopom određeno strukturiranom. Zahtjev tužitelja utemeljen je na tvrdnji tužitelja da je riječ o nepoštenim ugovornim odredbama sadržanim u potrošačkom kreditu te na tvrdnji da sklapanje dodatka ugovora o kreditu nema utjecaja na osnovanost njegovog kondemnatornog zahtjeva.

5.1. Ovdje valja reći da je tužitelj nakon provedenog financijskog vještačenja, podneskom od 1. travnja 2026. (list 228-232 spisa) uskladio tužbeni zahtjev sa nalazom i mišljenjem vještaka na način da je zatražio isplatu u iznosu od 5.709,21 eura sa zakonskim zateznim kamatama na pojedinačne mjesečne iznose od dospijeća do isplate. Tako postavljeni tužbeni zahtjev je veći od prvotno postavljenog tužbenog zahtjeva iz tužbe (5.687,03 eura) što predstavlja preinaku tužbe u smislu odredbe članka 191 Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, dalje - ZPP) čemu se tuženik protivio (list 241 spisa), ali je sud preinaku dopustio u izreci ovog rješenja smatrajući da bi to bilo svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama te je o tako preinačenom tužbenom zahtjevu odlučivao ovom presudom.

6. Između stranaka nije sporna činjenica sklapanja Ugovora o namjenskom kreditu 27. srpnja 2025. kojim je tuženik stavio tužiteljici na raspolaganje kunsku protuvrijednost iznosa od 60.000,00 chf, da su stranke 15. veljače 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15; dalje: ZID ZPK/15). Nije sporno ni to da je tuženik priznao tužiteljici sve uplate po navedenom kreditu od početka ugovornog odnosa do 30. rujna 2015.

6.1. Sporno je pravno pitanje je li sklapanje Dodatka Ugovoru od 15. veljače 2016. ima utjecaj na tužiteljin kondemnatorni zahtjev za isplatu pretplate koja nije priznata u konverziji konkretno je li provedenom konverzijom tužiteljica izgubila pravo tražiti puno obeštećenje preplaćenih iznosa kao razlike između kamatne stope koja je vrijedila na dan sklapanja Ugovora od 4,90% godišnje u odnosu na kamate koje je tuženik tokom otplate kredita jednostrano mijenjao te kao razlike tečaja švicarskog franka koji je vrijedio na dan sklapanja Ugovora i tečaja na dan plaćanja svakog pojedinog anuiteta uz uračunavanje priznatog preplaćenog iznosa u Dodatku Ugovoru o kreditu. Nadalje, sporno je pitanje zastare tražbine tužiteljice, je li se presude na koje se poziva tužiteljica mogu primijeniti na konkretni predmet, je li tužiteljica potrošač, postojanje pravnog interesa i visina tužbenog zahtjeva.

6.2. Glede pitanja postojanja pravnog interesa tužitelja, Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Rev-2868/18-2 od 12. veljače 2019. zauzeo stajalište da tužitelj u ovakvim parnicama ima pravni interes.

7. Pitanje ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli u švicarskom franku i jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi je prethodno pitanje o kojem, između ostalog, ovisi tužiteljino pravo na isplatu preplaćenog iznosa kojeg u tužbi traži.

7.1. Prema čl. 81. st. 1., st. 2., st. 3. i st. 4. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03, dalje: ZZP) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pri čemu se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, a činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna

ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, a ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Sukladno čl. 87. st. 1. i st. 2. ZZP-a nepoštene ugovorne odredbe su ništave, pri čemu ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

7.2. Presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u dijelu u kojem je utvrđeno da je između ostalog i ovdje tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promijenjena u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije sa korisnicima kreditnih usluga pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku promjene stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa sve na štetu potrošača.

7.3. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., utvrđena je ništetnost ugovornih odredaba, između ostalih i ovdje tuženika kao banke, kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik kao banka potrošače u cijelosti informirala o svim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve to isključivo na štetu potrošača. Također je točkom 9. izreke presude naloženo svim tuženima da prekinu s gore opisanim postupanjem te im je naloženo da u roku od 60 dana ponude potrošačima izmjenu ugovorne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, a kamatna stopa promjenjiva, na način da glavnica bude izražena u kunama u iznosu koji je isplaćen u fazi korištenja kredita i uz fiksnu kamatnu stopu, a u postotku koji je bio izrijekom naveden u sklopljenom potrošačkom ugovoru kao važeća stopa redovne kamate na dan sklapanja ugovora, jer će u suprotnom njihovu ponudu zamijeniti navedena presuda.

7.4. Valja reći da je i u presudi i rješenju poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. Vrhovni sud Republike Hrvatske odlučio da se odbija kao neosnovana revizija, između ostalih i ovdje tuženika kao tuženika iz kolektivne tužbe protiv drugostupanske presude, u dijelu kojim je utvrđeno da su te banke u određenim navedenim razdobljima povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. ZZP-a u razdoblju do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09; dalje: ZZP/09).

7.5. Dakle, u ovome predmetu radi se o parnici koja tematski pripada velikom broju u bitnome istovjetnih parnica, a odnosi se i na pravna pitanja o kojima je Vrhovni sud Republike Hrvatske već zauzeo relevantno pravno stajalište koje je primjenjivo i na ovaj predmet. Pritom ovaj sud polazi od nespornih utvrđenja gore navedenih sudova da su odredbe koje su se odnosile na ugovorenu promjenjivu kamatnu stopu te ugovaranje plaćanja na način da je glavnica vezana za valutu u švicarskom franku bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od banke, da se o tim odredbama sa potrošačem nije pojedinačno pregovaralo, da potrošač na njihov sadržaj nije imao utjecaja, te je takvim ugovornim odredbama potrošaču nametnuta obveza koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme sklapanja ugovora, a takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku - trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je sve suprotno temeljnim načelima obveznog prava, prije svega ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava.

7.6. Sukladno čl. 502.a ZPP-a udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijeком predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava.

7.7. Sukladno čl. 502.c ZPP-a fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Upravo se na spomenuta utvrđenja tužitelj i poziva u ovoj tužbi i na njima temelji tužbeni zahtjev.

7.8. Točno je da sve naprijed izloženo ne podrazumijeva automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora i u konkretnoj parnici već je na tuženiku, kao trgovcu u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor. Dakle, tuženik je trebao dokazati činjenice iz kojih bi proizlazilo da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz citiranih presuda donesenih u kolektivnom sporu, odnosno da ugovorne odredbe o načinu promjene stope ugovorne kamate odlukom kreditora te odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nisu identične onima koje je razmatrao sud u kolektivnom sporu. Tuženik je morao dokazati da su sporne odredbe ugovora bile razumljive za tužitelja kao potrošača i da je s njim pregovarao o tim odredbama, a zbog čega se one ne bi mogle smatrati nepoštenima. Navedeno tuženik tijekom postupka ne dokazuje.

8. Sukladno odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-5458/2021 od 30. lipnja 2022., uzimajući u obzir tvrdnju tuženika da je tužitelj bio informiran o svim bitnim parametrima za sklapanje ugovora, sud je proveo dokaz saslušanjem tužiteljice.

8.1. Iz iskaza tužiteljice saslušane na ročištu od 24. lipnja 2026. - koji ovaj sud nalazi vjerodostojnim, uzimajući u obzir da isti iskazuje životno, te je njegov iskaz ostalim provedenim dokazima – proizlazi: da je podignula stambeni kredit kod tuženika za kupnju stana koje je koristila za osobne potrebe, nije joj poznat termin valuta utočišta i nije joj poznato da Hrvatska narodna banka ne štiti tečaj švicarskog franka kao što štiti tečaj eura, nije sudjelovala u sastavljanju pisanog teksta ugovora o kreditu jer ga je samo dobila na potpis, nije sudjelovala u izračunu konverzije. Stoga, kako iz navedenog iskaza ne proizlazi da bi tužiteljica bila informirana o bitnim parametrima za sklapanje predmetnog ugovora i aneksa ugovora (a kako to tvrdi tuženik), niti da bi stranke pregovarale o odredbama ugovora, a tuženik ne dostavlja dokaze o suprotnom, to je propustio dokazati svoje tvrdnje.

9.2. Također, iz iskaza tužiteljice sud zaključuje da je ista potrošač i da je namjena kredita bila potrošačka (kupnja stana za osobne potrebe). Napominje se da je potrošač, u smislu čl. 3. ZZP-a koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Kako kupnja stana, zbog koje namjene je sklopljen predmetni Ugovor o kreditu, a što proizlazi iz iskaza tužiteljice te samog ugovora o kreditu, očito predstavlja svrhu koja nije namijenjena poslovnoj aktivnosti odnosno poduzetničkoj djelatnosti tužiteljice, a tuženik ničime ne dokazuje suprotno, to proizlazi da je tužiteljica u konkretnom pravnom odnosu djelovala kao potrošač.

10. Valja naglasiti da tuženik nije dokazao niti ponudio dokaze kojima bi se moglo utvrditi kako su tužiteljici pri sklapanju ugovora kreditorovi zaposlenici protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi i da su mu te odredbe učinili razumljivima, ne samo formalno i gramatički, već i suštinski, a kako to razmatra i sud u sporu za zaštitu kolektivnih interesa, a jednako tako i Sud Europske unije u predmetu C-186/16, prema kojem razumljivost odredbe podrazumijeva da su korisniku kredita od strane kreditora pružene potpune informacije kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke na temelju kojih može procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze.

11. U vrijeme podnošenja ove tužbe 3. lipnja 2019. važile su odredbe Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 41/14, 110/15 i 14/19), a prema odredbi čl. 118. tog Zakona, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavak 1. toga Zakona, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a identično je bilo propisano i odredbom članak 138.a. ZZP/07. U prilog takvom zaključivanju govori i odredba članka 120. ZZP/14, prema kojoj pokretanje ili vođenje postupka pokrenutog na temelju članka 106. stavka 1. tog Zakona, ne sprječava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovoga zakona i drugih propisa koji su navedeni u članku 106. stavku 1. ovoga zakona, prouzročena šteta, da pokrene pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv trgovca koji joj je nedopuštenim postupanjem

prouzročio štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen pod utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokrene bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarenje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima.

12. S obzirom na direktni učinak pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu, broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. (za kamatnu stopu) i P-6632/17 od 14. lipnja 2018. (za valutnu klauzulu), donesenih u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, a imajući u vidu ranije istaknuta utvrđenja suda te činjenicu da se spomenute presude odnose i na tuženika, proizlazi da su ništetne sporne odredbe čl. 1., 2. i 7. predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika, kao i valutna klauzula vezana uz valutu švicarskog franka.

13. Što se tiče tužiteljičinog zahtjeva za isplatu valja reći da su stranke 15. veljače 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, broj 102/2015), kojim je izvršena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u euro, to je cjelokupan iznos koji je tužiteljica uplatila do dana obračuna konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po kreditu uz valutnu klauzulu u euro. Navedeno je sud utvrdio uvidom u nalaz i mišljenje sudske vještakinje Danijele Podbojec.

13.1. Kako je cjelokupni iznos svih uplata koje je tužiteljica izvršila do datuma konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po novom kreditu u eurima, to nije preostao nikakav iznos preplate koji bi se u ovome postupku tužitelju mogao vratiti. Naime, tuženik je na temelju strogih odredbi čl. 19.c ZIDZPK u izračun konverzije uvrstio sve iznose koje je za vrijeme otplate kredita primio od tužiteljice, uključivo i sve iznose koje je primio uz primjenu valutne klauzule u švicarskom franku, a to uključuje i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema primijenjenom tečaju i tečaja koji je bio važeći na dan korištenja kredita te je postignuta suglasnost o korištenju preplate po konverziji kredita vezanog za švicarski franak valutnu klauzulu, dok ta razlika koju tužitelj zahtijeva tužbom, nakon zaključenog Dodatka nije sada u imovini tuženika bez pravne osnove pa nisu ispunjene pretpostavke za povrat propisane čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23, 155/23, 69/26, dalje – ZOO).

13.2. Slijedom navedenog, tražbina tužiteljice za povrat više plaćenih iznosa po osnovi ništetnih odredbi Ugovora o kreditu je podmirena, jer su i uplate izvršene po toj osnovi u cijelosti uračunate prilikom obračuna konverzije kredita, stoga zahtjev tužiteljice za isplatu glavnice u iznosu od 5.709,21 eura nije osnovan pa je tužbeni zahtjev za taj iznos odbijen, o čemu je odlučeno u točki II. izreke presude. To je pravno shvaćanje podudarno s pravnim shvaćanjem izraženim u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske, Rev 586/2019-14 od 21. prosinca 2022., točka 32., Rev 925/2023-2 od 8. travnja 2025., točka 54.1.

14. Uz zatraženu glavnicu, tužiteljica je u preinačenoj tužbi zatražila zakonske zatezne kamate počevši od dana plaćanja pojedinih iznosa do isplate, odnosno dok tuženik ne ispuni svoju obvezu na povrat. Odredbom čl. 1111. ZOO-a propisano je da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata,

i to, ako je stjecalac nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Stoga je tuženik, sukladno odredbi čl. 1111. ZOO-a, dužan vratiti zatezne kamate na preplaćene iznose od dana stjecanja svakog pojedinog mjesečnog iznosa preplaćenog na ime jednostrano promjenjive redovne kamate i valutne klauzule. Dan stjecanja svakog pretplaćenog iznosa je dan kada je tužiteljica platila svoju mjesečnu ratu kredita, a ne dan dospijeca njegove mjesečne obveze (navedeni dani se mogu ali i ne moraju podudarati) pa je sud datum plaćanja utvrdio uvidom u tablicu šest nalaza i mišljenja vještakinje Danijele Podbojec (list 197-199 spisa). Zatezne kamate na pretplaćene iznose teku idući dan od dana stjecanja, odnosno od dana uplate tužitelja tuženiku jer je od tog idućeg dana stjecatelj (tuženik) u zakašnjenju.

14.1. Iz navedenog razloga, sud je u točki I. izreke presude dosudio tužitelju zakonske zatezne kamate na mjesečne pretplaćene iznose kako ih je izračunala vještakinja Danijela Podbojec u svom nalazu i mišljenju (sa uračunatom pretplatom iz konverzije, međutim tužiteljica nije tražila preotvaranje glavne rasprave ili dopunu nalaza i mišljenja) ali samo za razdoblje od idućeg dana od dana plaćanja tih iznosa tuženiku do 30. rujna 2015., o čemu je odlučeno u točki I. izreke presude, dok je za dan plaćanja kao i za razdoblje od 1. listopada 2015. pa nadalje (do ispunjenja tuženikove obveze na povrat) zahtjev tužitelja za isplatu zakonskih zateznih kamata odbijen, o čemu je odlučeno u točki II. izreke presude.

15. Neosnovan je i prigovor zastare tužiteljičinog potraživanja o čemu je pravno stajalište zauzeo Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018. odnosno da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka od pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača. Glede preinačenog tužbenog zahtjeva i pitanje zastare, stav kojeg dijeli i ovaj sud zauzeo je Vrhovni sud Republike Hrvatske na sjednici Građanskog odjela održanoj 27. svibnja 2024.

16. Glede zahtjeva za naknadu troškova postupka, u predmetnom slučaju radi se o sporu iz potrošačkog ugovora koji u sebi sadrži nepoštene ugovorne odredbe koje su dovele do znatne neravnoteže. Odmjeravanje troškova prema uspjehu u sporu narušilo bi pravičnu ravnotežu između interesa stranaka jer bi donesena odluka o trošku bila prekomjeran teret za tužitelja (potrošača), koji nije dao povod za parnicu. Osim toga, takva odluka o troškovima postupka rezultirala bi ograničenjem koje umanjuje samu bit tužiteljevog prava na pristup sudu te bi mogla odvratiti potrošača od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor nepoštenosti ugovornih odredaba (tako odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Rev-1014/18 od 20. listopada 2021., Odluka suda Europske unije C-224/19 i C-259/19, odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske br. U-III-4029/2013 od 19. prosinac 2017.). Stranke su uspjele u sporu djelomično - tužitelj sa zahtjevom za isplatu zateznih kamata na pojedinačne iznose glavnice, a tuženik u odnosu na zahtjeve za isplatu glavnice. Međutim u okolnostima konkretnog slučaja, u kojem tužitelj postavlja zahtjev za isplatu zbog toga što je tuženik u Ugovor o kreditu koji je predmet spora bez pregovaranja unio nepoštene ugovorne odredbe, obzirom na visinu troškova sukladno vrijednosti predmeta spora, troškovi postupka koje je već snosio tužitelj i oni koje bi morao platiti tuženiku bili bi daleko veći od zateznih kamata koje su mu dosuđene zbog nepoštenih ugovornih odredbi sadržanih u Ugovoru o kreditu. Dosuđena zatezna kamata kvalificira se kao „imovina“ zaštićena čl. 1. Protokolom 1. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, te znatno smanjenje iznosa tog potraživanja, koje je rezultat obveze plaćanja troškova postupka, predstavlja miješanje u pravo tužitelja na mirno

uživanje svog vlasništva (tako i Europski sud za ljudska prava u predmetima Klauz protiv Hrvatske od 18. srpnja 2013., Mafalani protiv Hrvatske od 26. rujna 2023., koji se u sporovima u kojima nije stranka država primjenjuju u skladu s tumačenjem iz presude Čolić protiv Hrvatske od 18. studenog 2021.). Osim toga, o predmetu spora kakav je predmetni - osnovanost zahtjeva za isplatu na temelju nepoštenih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u chf koji je konvertiran u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u eurima u skladu s odredbama ZID ZPK/15, postoji neujednačena sudska praksa, pa se ne može zaključiti da je predmetna tužba bila očito neosnovana i lišena svakog izgleda za uspjeh. Zbog toga legitimni cilj - izbjegavanje neopravdanog parničenja nije izravno primjenjiv u ovom predmetu, a nalog tužitelju da naknadi troškove postupka tuženiku predstavljao bi miješanje u njegovo pravo na mirno uživanje imovine koja mu je dosuđena u ovom postupku.

16.1. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. u svezi s čl. 155. ZPP-a. Tužiteljici je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i zatraženom trošku i to za sastav tužbe prema Tbr. 7. toč. 1. – 200,00 eur, za sastav podnesaka od 4. rujna 2020. i 1. travnja 2026. prema Tbr. 8. toč. 1. po 200,00 eur, te za zastupanje na ročištima 16. studenog 2020. prema Tbr. 9.2. u iznosu od 100,00 eura i 24. lipnja 2020. prema Tbr. 9. toč. 1. u iznosu od 200,00 eur, što ukupno iznosi 900,00 eura. Navedenom iznosu pribrojen je trošak vještačenja u iznosu od 400,00 eur te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 116,53 eur, tako da ukupno trošak tužitelja iznosi 1.416,53 eura koji je dužan naknaditi tuženik tužitelju, o čemu je odlučeno u točki III. izreke presude.

18. Tužitelj je neosnovano zatražio trošak sastava podneska od 14. rujna 2020. u iznosu od 200,00 eura jer njime tužitelj postavlja tužbeni zahtjev o kojem sud zbog daljnjih procesnih radnji tužitelja tijekom postupka nije odlučivao i trošak pristupa na ročište za objavu i uručenje presude u iznosu od 100,00 eura jer taj trošak nije potreban za vođenje parnice, o čemu je odlučeno u točki IV. izreke presude.

Ivanec, 24. srpnja 2026.

Sutkinja
Nataša Sever

Uputa o pravnom lijeku

Protiv ove presude, dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana objave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, u pisanom obliku putem pošte, sustava e-komunikacije ili neposredno na sudu, a o žalbi odlučuje županijski sud.

Dostaviti:

1. tužitelj – e-oglasna ploča
2. tuženik – e-oglasna ploča

Broj zapisa: **9-3088b-2f157**

Kontrolni broj: **024d3-8787a-f0dbe**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.